

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כי תבוא – תשפ"א

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבּוּן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

פרשת כי תבוא.....1.

שיעור א'.....1.

- 1.....העמצומים גורם הסתר ודינים
- 1.....בחכמה אין כאב כלל
- 1.....אדם שחושב שהוא עושה לא נקרא סמוי מן העין
- 1.....הקב"ה עוזר לך ע"י הכאב להגיע אליו יתברך
- 1.....הכאב הוא כי אדם לא רוצה לעזוב את הישות שלו
- 1.....אדם שלוקח משהו לעצמו אין שם ברכה
- 1.....בבית מדרש מקבלים חיות נגד הדינים
- 1.....הקב"ה נמצא איפה שאין רעש כלל
- 1.....כמה שאדם יודע שהוא כלום ככה הוא יגיע לחיות עם הקב"ה
- 1.....אדם שחיי שהוא כלום מגיע לשמחה
- 1.....הפחד הוא בשביל הכנעה וביטול
- 1.....הקב"ה שולח אותנו למעב ריסוק כדי להגיע לאין
- 1.....אדם שהולך אחרי הנפש הבהמיות זה גורם כאב עצום לאדם
- 1.....אדם שחיי עם הקב"ה מגיע לעולם התענוג
- 1.....רבי עקיבא לא התחיל במסרקות של ברזל אלא הרבה לפני זה
- 1.....צריכים להפוך את היראה הרע ליראה מלשון לראות
- 1.....ילד קטן תמיד שמח אפילו שהוא לא יכול להסתדר לבר
- 1.....הכאב תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר
- 1.....הקב"ה רוצה שתבין שאתה לא יכול להבין
- 1.....ברגע שמכבים את המנוע מגיעים לשמחה

שיעור ב'.....יא

- יא.....איך צדיקים יכולים לשנות רצון הבורא
- יא.....בלי לבושים הקב"ה לא יכול להתגלות בעולם
- יא.....עבודת האדם לגלות בכל רע את הנקודה הטובה שיש בו
- יא.....כוח הפועל נמצא בנפעל וממילא לא נשתנה שום דבר
- יא.....כל השתנות נמצא אצל המקבלים
- יא.....משל עם ילד שהלך יחף ברחוב
- יא.....אביו דיבר אתו על הכאב שהיה לו ולא על הקוץ
- יא.....עיקר הכאב המוחש הוא בעת הסרת הקוץ
- יא.....העיקר הוא לא יראת העונש אלא יראת החטא
- יא.....הפחד הכי גדול הוא לא לשכוח את הקב"ה
- יא.....צריכים לפחד מהמחלה ולא מהניתוח
- יא.....העיקר שהנשמה ישלוח ולא הגוף ישלוח עליך
- יא.....העיקר להפעיל את הדעת שזה המהלך
- יא.....אנשים מחפשים לכבות את הכאב ולא לתקן את עיקר הבעיה
- יד.....העיניו מגיע לעזור לך להגיע לחוקך
- יד.....העיקר לקשר את הנגלה לנסתר
- יד.....לא להיות עסוק בעונשים אלא ביראת החטא
- יד.....ראש השנה זה רעדה וסוכות זה שמחה

- טו..... צדיקים מיד מזהים מה הקב"ה רוצה מהם
 טו..... הדיבור הוא עצמוס ולבוש לאורו יתברך
 טו..... אנחנו צריכים להסכים לטיפול
 טו..... הצדיק תולה כל דבר בהקב"ה ולא בעצמו

ז' שיעור ג'.....

- ז..... הנפילה והכישלון של האדם הוא לא יותר מתוצאה של הבעיה
 ז..... ההבדל בין גלות לגאולה הוא עצלות המחשבה
 ז..... האור מן החושך הוא עוצמתי יותר
 ז..... כל הגלות תלוי בחשיבה שלך
 ז..... דעת נקרא להפעיל את החשיבה שלך
 יח..... אדם שרוצה להבין תמיד יישאר בתוהו ובוהו
 יח..... העיקר לפרסם את הקב"ה בעולם
 יח..... אלו שתקועים בתוהו ובוהו מחפשים הבנה בכל דבר
 יח..... הקב"ה נמצא במינוס חמש
 יט..... אדם צריך לחשוב שהוא כלום ואז הוא משחו
 יט..... אדם שרוצה להבין גורם גלות לעצמו
 יט..... לא כואב לך למטה אלא למעלה
 יט..... אנחנו על סולם או שעולים או שורדים
 כ..... על ידי שבת ותורה זה דחילו ואז מגיעים לרחימו
 כ..... יכול להיות שיש לך הכל אבל אין לך כלום
 כ..... אדם שמוציא את הדעת מן הגלות נמצא בגאולה
 כ..... לפי האמונה שלך ככה דעת הקב"ה ייתן לך
 כא..... אדם צריך להשתדל באופנים הטבעיים המקובלים
 כא..... הפשיעה הוא שלא חיים עם הקב"ה
 כא..... התענוג הוא כשמרגישין כגמל עלי אמו
 כא..... כדי ליצאת מכאב צריכים ליצאת לפעלד ולעשות התבודדות ולהיות עם חברים
 כא..... שיא העצמוס הוא במלכות

כב' שיעור ד'.....

- כב..... אדם שמתנתק מהדעת שם מתחיל כל הבעיות
 כב..... העיקר לחבר את הנודע ללא נודע
 כב..... צריכים לגמור את הלימוד עם קשיא
 כב..... המתקת דינים בשורשם נקרא להגיע למקום של הדינים
 כג..... אדם שעסוק עם השני לא מחובר לעצמו
 כג..... על ידי תפילה התבודדות ושבת מגיעים לעצמו
 כג..... בשבת לא יכול להיות עצמוס כלל
 כג..... כמה שרואים את הקב"ה בערב שבת רואים אותו בשבת
 כג..... אדם צריך להעריך את מתנת שבת שקבלנו מאת הקב"ה
 כד..... בשבת יש לנו זמן להתחבר לעצמינו
 כד..... יש שבת תתאה ושבת עילאה
 כד..... נודע זה תענוגים מוחשים ולא נודע זה אמונה
 כד..... יש מלאכת המשכן ויש הקמת המשכן
 כד..... בשבת מותר לאכול אצל עם הארץ

- בשבת אנחנו מבינים שאין עוד מלבדו ואז אומרים שלום עליכם למלאכים..... כה
- הקול הוא רוחני והדיבור הוא גשמי..... כה
- על ידי הדעת לוקחים את הדיבור לעולם התענוג..... כה
- כל הבעיה הוא שלא שמעת את הקב"ה בכל דבר..... כה
- אדם צריך להחליט מה הוא מחפש בשבת..... כו
- יש צדיקים שלא דברו בשבת רק לשון הקודש..... כו
- יש אנשים שנדלקים רק בשבת חנוכה..... כו
- תלמיד חכם הוא בחינת שבת כל השבוע..... כו
- העיקר להעלות כל דבר מעל הארץ..... כז
- כל השפעות שיש בשבת הוא ע"י הדעת של שבת..... כז
- בלא שבת לא היה לנו קיום בעולם הזה..... כז
- ביקש רבי לעקור ט' באב שחל בשבת..... כז
- בשבת זוכים להרחבת הדעת..... כז
- בשבת עושים יחוד מינייה וביה..... כח
- כל הבעיות תלוי בהסתכלות שלך..... כח
- גם על ידי התורה אפשר לעשות מיתוק הדינים..... כח
- בקבלת התורה חיברו את הנודע ללא נודע..... כח

פרשת כי תבוא

שיעור א'

יום ה' יא' אלול פרשת כי תצא

הצמצומים גורם הסתר ודינים

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במדרש תנחומא). אנחנו באמצע להסביר מהו המתקת דינים בשורשם, הקב"ה ברא את העולם וכדי שיהא קיום לעולם עשה צמצומים ולבושים לאורו יתברך, מצד אחד זה גורם שיראו את הקב"ה דרכם, ומצד שני זה גורם הסתר ודינים ושליטת הרע בעולם, בעצם מאתו לא תצא הרעות כי הקב"ה רוצה רק טוב בעולם, רק כדי שיהא עולם ברא טוב ורע.

בחכמה אין כאב כלל

עבודת האדם הוא להחזיר את היש לאין ששם אין דינים כלל, נפשי כעפר לכל תהיה איפה שיש אין שם אין בחינת רע כלל, וכמו שכתוב בפרי הארץ כל זמן שאדם מצטער מן השפלות והירידה שנפל לשם אז עוד לא הגיע לחכמה, אבל זה לא אומר שאין שם טוב רק היות שיש שם צמצום אתה רואה רק את הרע כלל, עבודה שלנו הוא להגיע לבחינת חכמה ושם אין כאב כלל, נכון שהגוף שלך נמצא ביש אבל אדם יכול להפוך את עצמו מיש לאין, ואין מצב להיות בטל לגמרי כי הקב"ה לא ייתן לך כאב אם אתה לא יכול לבטל את זה, דהיינו הקב"ה נותן לך כזה כאב שאתה יכול לבטל שם את היש לאין ולהגיע להקב"ה.

אדם שחושב שהוא עושה לא נקרא סמוי מן העין

לפי הדרך של ר' אשר הכוונה הוא כל זמן שאדם חושב שהוא עושה כל דבר אז הוא עדיין נמצא בבינה, הפרי הארץ אומר שכתוב אין הברכה שורה על הדבר הסמוי מן העין. אבל לכאורה הרי אתה יודע מה שאתה עושה וא"כ זה לא סמוי מן העין, אלא ברגע שאדם חושב שהוא עושה והוא מרוויח והוא יודע אז זה לא סמוי מן העין, ויש מכתב כבי' שמסביר לאנשים שאמרו שיש להם בעיות בפרנסה, וענה להם שהסיבה הוא שאתם מכניסים את השפעות של הקב"ה לצמצומים ואתם מחליטים כמה יעלה לכם וכמה אתם הולכים להרוויח וכן הלאה ואתם לא משאירים שום פינה להקב"ה, כי העיקר להגיע למצב של לא נודע ולדעת שרק הקב"ה הוא הזן ומפרנס לכל וברגע שחיים שזה הקב"ה אז הוא סמוי מן העין, ולא רק זה אלא הקב"ה דואג לך לפרק לך את הישות שלך ע"י הכאב שהוא שולח לך ובזה אדם יש לו כוח לפרק שלא הוא זן ומפרנס אלא הקב"ה הוא זה שזן ומפרנס לכולם.

הקב"ה עוזר לך ע"י הכאב להגיע אליו יתברך

ולמעשה הקב"ה עוזר לאדם ע"י הכאב שהוא שולח לו לפרק לו את הישות שלו, אבל אדם הטבע שלו הוא להיכנס לייאוש והפקרות מכוח הגאווה שלו, אבל הדרך הנכון הוא להגיע להכנעה כי בעל כרחך אתה חי, אנשים חושבים שזה עין הרע אבל האמת שאתה בעצמך עשית את זה כי הקב"ה לא שלח לך את הכאב כי להעניש אותך אלא כדי שתוכל לפרק את הישות שלך ותגיע לדעת שכל דבר הוא מאת הקב"ה, כי אדם מעצמו לא יכול להגיע ללא נודע והוא חייב עזרה כדי להגיע לשם, וכמו חללית שנוסע לחלל בהתחלה הוא נמצא בעולם ששם יש

כוח משיכה ואחרי זה הוא עובר לחלל ששם אין כוח משיכה, ובעצם במעבר הזה שם הוא צריך הכי הרבה כוח ועוצמה כדי לעבור אותו, ובאותו חיכוך בין למטה שיש כוח משיכה לבין למעלה שאין שם כוח משיכה שם זה מקור הכאב הגדול שיש לאדם.

הכאב הוא כי אדם לא רוצה לעזוב את הישות שלו

דהיינו הכאב הוא כי אדם לא רוצה לעזוב את הישות שלו ולא מוכן לעבור למצב של ביטול והכנעה, אבל מצד שני שם יש כוח אנרגיה גדולה מאוד, אבל דווקא משם אפשר להגיע להקב"ה, היצר הרע מתגבר עליו כל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו העזרה זה הכאב שיש לאדם ורק ככה הוא מגיע להקב"ה, והקב"ה עוזר לך להגיע לבחינת האין. וזה נקרא אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, כל זמן שאדם עוד אוחז במשהו אז אתה בעצמך לא נותן לברכה להיכנס לכאן, כי שם צוה ה' את הברכה, שם הוא מלשון שממה, איפה שזה לא מסתדר לך ואתה לא מבין שום דבר שם מי מנהיג את זה שם נמצא הברכה והקב"ה, אבל איפה שזה מסתדר לך ואיפה שאתה מבין וברור לך שזה הדרך והמהלך אי"כ באותו בינה זה מביא עליך דינים, אבל עבודה שלנו הוא באותו מקום לדעת שזה מגיע מחכמה ולפרק שם את הישות שלך לגמרי, נכון שאתה נמצא כרגע בבינה אבל לא נתנו לך את זה כדי שתיתקע שם אלא הפוך כדי שתפרק זאת ולהגיע משם לחכמה ולאין עד למעלה.

אדם שלוקח משהו לעצמו אין שם ברכה

אי"כ בכל דבר ברגע שאדם לוקח משהו לעצמו שם אין ברכה כלל ורק דינים יש שם, ואיפה שאדם משחרר כל דבר מעצמו ומעביר הכל להקב"ה שם הברכה שורה ושם אין דינים כלל, אותו דבר לא רק לעצמו שהוא יודע ולוקח משהו לעצמו אלא ברגע שכל אחד יודע מה הוא מתעסק וכמה הוא מרוויח וקונה דברים גדולים כדי להוציא את העין של כולם בזה הוא לוקח תענוג לעצמו מכל העסק ובזה עוצר שלא יהיה שם ברכה בעסק, כי אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין רק ברגע שאף אחד לא יודע מזה ואתה מעביר כל דבר להקב"ה.

בבית מדרש מקבלים חיות נגד הדינים

הפרי הארץ אומר אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין היינו דלא שלטה ביה עין, אבל לא רק עין של מישהו אחר אלא אפילו העין שלך גם לא יהיה שם כלל, **עין לא ראתה אלוקים זולתו יעשה למחכה לו, שכל עיקר השראת הקליפה ודינים הוא ההתגלות וכל היותר יותר, כענין לוחות הראשונות נתנו ברעש ונשתברו. וזהו למה תתראו**, דהיינו למה אתם עושים דברים שזה מוציא את העיניים של מישהו אחר, וזה אם פגע בך מנוול זה דהיינו שיש לך דינים ששולטים עליך, אז משכחו לבית המדרש ששם מקבלים חיות להיות נגדם ואז אף אחד לא שולט עליך.

הקב"ה נמצא איפה שאין רעש כלל

יש את הסיפור הידוע עם רב ששת שהיה סגי נהור, ואמרו לו שהולכים לקבל פני המלך ויצא עם כולם לקבל פני המלך. פתאום הגיע רעש גדול, אמר צדוקי אחד לרב ששת הנה המלך, אמר רב ששת המלך עוד לא הגיע, וככה היה כמה פעמים, עד שפתאום נהיה שקט מוחלט ואז אמר רב ששת הנה המלך הגיע. לכאורה איך הוא ידע זאת, אלא כתוב לא ברעש ד' המלך לא מגיע עם רעש, ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, אי"כ רב ששת אפילו שהוא לא ראה שום דבר ידע איפה המלך נמצא.

כמה שאדם יודע שהוא כלום ככה הוא יגיע לחיות עם הקב"ה

היוצא לנו ברגע שאתה לא חי עם הקב"ה אז הדינים שולטים עליך, וברגע שאתה כן חי עם הקב"ה אז אין דינים אבל זה לא רק לגבי השני אלא אפילו אתה לעצמך גם תבטל לגמרי את אחיזה שלך ותמסור כל דבר להקב"ה עד הסוף. וכמו שכתוב **בשפ"א** על אלול, שזה לא ולו, דהיינו כמה שאדם מרגיש את עצמו לא שזה כלום ככה הוא לו שזה חיבור להקב"ה, דהיינו צריכים לחיות עם שתי הקצוות ביחד, מצד אחד להבין שיש כאן הקב"ה ולהבין שזה המהלך הנכון, ומצד שני לבטל את הבנה ולדעת שאני לא מבין וכמה שאני מבין אני לא מבין וכמה שאני רוצה אני לא רוצה באמת וכמה שאני מדבר אני לא מדבר, אבל מצד שני הוא צריך להיות בטוח אני מאמין באמונה שלימה שהקב"ה עשה ועושה ויעשה לכל המעשים ולדעת שאנחנו בידיים של הקב"ה והוא עושה כל דבר.

אדם שחי שהוא כלום מגיע לשמחה

ואת הכוח להגיע לכל זה אדם מקבל באלול, שאז המצב וגילו ברעדה, דהיינו דבר ראשון צריכים לעורר את רעדה ולפני זה אין מצב להגיע לבחינת לו להיות מחובר להקב"ה, וברגע שאדם חי שהוא כלום אז הוא מגיע למצב של לו שזה חיבור להקב"ה ששם זה השמחה ועוז וחדווה במקומו.

הפחד הוא בשביל הכנעה וביטול

וזהו במקום גילה שם תהא רעדה. דהיינו בלי הרעדה ובלי הלא נודע ובלי הפחד שאתה הולך לאבד כל דבר לא מגיעים לשום מקום, הפחד שיש הוא לא בשביל כעס ייאוש והפקרות אלא בשביל הכנעה וביטול, דהיינו לפי העגמת נפש שיש לאדם בערב שבת ככה יהיה האורות בשבת קודש, ולפי הקושי שיש לי בדבר זה עוזר לי לעבור מיש לאין ולהגיע ללו שזה חיבור להקב"ה, וברגע שאדם לוקח את הלא שזה רעדה ופחד אבל הוא לא נשאר שם תקוע אלא הופך אותו ליראת ד' אז מגיעים לביתה ששם הקב"ה נמצא.

הקב"ה שולח אותנו למצב ריסוק כדי להגיע לאין

רצה לומר, שצריך שתהא רעדה שהוא היראה, צריכים להתחיל עם רעדה, כל זמן שלא עוברים את החיכוך הזה לא מגיעים לשום מקום, **הפרי הארץ** קורא לזה יסורי בידקי דמיתא, היום יש כזה דבר שנקרא מבחן ריסוק, אם רוצים לדעת כמה רכב הוא חזק, לוקחים אותו דגם ושולחים אותו לכביש ועושים אתו תאונה שזה ריסוק ואז בודקים עד כמה הוא חזק בכל דבר, ולפי החוזק שלו כזה דירוג הוא מקבל, וגם בודקים כמה דלק הוא לוקח וכמה בכל דבר ולפי זה מוכרים אותו. אותו דבר הקב"ה ברא אותנו ליש ושולח אותנו למצב ריסוק שזה החיכוך והכאב שיש לנו והעיקר להגיע משם לאין. ואין מצב לתת לך מצב של ריסוק אם אתה לא יכול לעמוד בזה, אבל אדם צריך לחיות שהריסוק הוא לא להעניש אותך אלא לעזור לך לעבור ממצב של יש לאין, ואז אדם מגלה ברעדה את הגילו.

אדם שהולך אחרי הנפש הבהמיות זה גורם כאב עצום לאדם

התולדות בפרשת בשלח אומר, כל אישה שצריכה ללדת עוברת כאב לפני זה, אבל אין מצב לברוח מהכאב הזה ואיפה שלא תלך זה הולך איתה ביחד ועד שלא יהיה מצב של לידה זה לא יפסק כלל, א"כ כל לידה שהקב"ה רוצה לתת לך זה מלווה בכאב ובלי זה אין כלום כלל,

וזה בעצם ההתנגדות של הגוף לשחרר את הישות שלו להקב"ה, והגוף לא מסכים לשחרר את הכוח שלו במקום למטה לכיוון למעלה, וברגע שאדם רוצה ללכת אחרי הנפש הבהמיות שלו זה גורם כאב עצום לאדם.

אדם שחי עם הקב"ה מגיע לעולם התענוג

אבל אדם צריך לדעת שהרעדה הוא לא כדי למשוך אותך כלפי מטה אלא זה לא מציאות אלא סיבה למשוך אותך כלפי מעלה, אבל הקב"ה לא נתן לך את היראה כדי שתיכנס לפחדים אלא הפוך כדי שתגיע מזה לראות את הקב"ה שנמצא בכל דבר, ומזה מגיעים לדעת שזה המהלך ומזה מגיעים לדעת של התקשרות וחיבור להקב"ה, וברגע שאדם מגיע לשם אז הוא מקשור לעולם התענוג. **במקום גילה, שמקשרה בעולם התענוג, על ידי הדעת האמור.**

רבי עקיבא לא התחיל במסרקות של ברזל אלא הרבה לפני זה

ר' אשר הסביר שרבי עקיבא לא הרגיש את המסרקות של ברזל, כי הדבר הזה מגיע לפרק לך את הישות שלך ולהגיע לאין, וברגע שאדם לא מפרק את זה הוא נמצא בכאב עצום ואי אפשר לעמוד שם, וברגע שאדם מפרק את הישות לאין שם לא מרגישים כלום ואפשר להיות שם, אבל רבי עקיבא לא התחיל שם אלא הרבה לפני כבר עבד על עצמו, כל פעם שאדם מחכה לאוטובוס וזה לא מגיע או שקמים בבוקר ומחפשים משהו ולא מוצאים את זה, שם יש לאדם עבודה לראות שהוא לא שולט כלל אלא הקב"ה שולט עליך, ומשם מגיעים לעבור גם דברים גדולים כמו מסרקות של ברזל, כי רבי עקיבא אמר שכל ימיו הייתי מצטער מתי יבוא לידי ואקיימנו, כל פעם שהיה לו כאב כבר ידע שזה המהלך להגיע להקב"ה. וברגע שהקב"ה נתן לו מסרקות של ברזל ידע שזה מאת הקב"ה והוא יכול לעמוד שם והקב"ה נותן לי את הכוח לעמוד שם והוא רצה להביא אותי לכזה ביטול שאין מצב להגיע לזה בלי המסרקות של ברזל.

צריכים להפוך את היראה הרע ליראה מלשון לראות

ולהגיע לכל זה הוא על ידי הדעת, דבר ראשון שיהיה המודעות שזה המהלך, ואח"כ משם מגיעים לחיבור והתקשרות להקב"ה, דהיינו קודם צריכים להפוך את היראה מרע ליראה מלשון לראות, וזה על ידי הדעת שזה המהלך בכל דבר, ואז מגיעים להיות אחד עם הקב"ה. כגמל עלי אמו שמחה לומדים מילד קטן אפילו שהוא לא יודע שום דבר אבל הוא בשמחה, הוא לא יודע איך מכינים אוכל הוא לא יודע איך מחזיקים את הבקבוק, אבל ברגע שנתת לו לאכול ויש כל מה שהוא צריך הוא שמח, אבל לכאורה למה הוא שמח הרי הוא במצב של חסר אונים הוא לא יודע לעשות לבד שום דבר.

ילד קטן תמיד שמח אפילו שהוא לא יכול להסתדר לבד

אלא שמחה לומדים מילד קטן כי ברגע שהוא יודע שהוא נמצא בידיים של אמו הוא שמח, אימא הוא בחינת בינה וחכמה הוא בחינת אבא, מצד אחד זה בינה ואדם אומר לעצמו שהוא לא יכול ומה הוא שווה בכלל ובעצם זה מחשבות ששובר את האדם, אבל במקום רעדה שם תהא גילה ושם מגיעים להקב"ה, כי בעצם הרי יש לי דברים שכן מסתדרים לי, אלא מה שלא מסתדר לי בא ללמד אותי שמה שכן מסתדר לי זה לא שלי אלא מאת הקב"ה, ובזה הופכים את הדין לרחמים, וברגע שאנחנו מגלים את הקב"ה שם נגמר הכאב.

הכאב תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר

הכאב הוא לא מהמצב שאתה נמצא בו, והא ראייה שהרי יש שתי אנשים באותו מצב שלך אחד שמח ואחד עצוב, אלא שזה לא קשור למצב שאתה נמצא בו אלא תלוי בהסתכלות שלך על המצב איך אתה מסתכל על כל דבר, וברגע שההסתכלות שלך הוא לכיוון הקב"ה ואז **ותעלה למעלה**, דהיינו במקום שזה ימשוך אותך כלפי מטה הקב"ה ימשוך אותך כלפי מעלה, וברגע שאדם מסכים לשחרר כל דבר שיש לו ומסכים שהוא לא מבין כלום, אז הוא מחובר **למקום שאין שם פעולת הדינין**. אחיזה שלך זה עושה דינים וברגע שאדם משחרר מעצמו כל דבר ולא אוהו לעצמו שום דבר אז גורם לרחמים בעולם.

הקב"ה רוצה שתבין שאתה לא יכול להבין

כי אף דמינה דינין מתערין, א"כ לכאורה זה סתירה ששם יש רחמים, מצד אחד בעולם התענוג יש בינה, אדם מבין משהו ורוצה משהו ומתענג שהיה היום שיעור טוב וברור, אבל כל עוד שאדם נשאר בתענוג הזה הוא מעורר על עצמו דינים, נכון שהקב"ה עוזר לך שיהיה לך בינה אבל אתה הוא מבין ולא בבינה ידיעה, נכון שהוא נותן לך כאן איזה שהוא הבנה אבל העיקר הוא רוצה שאני יבין שאני לא מבין שום דבר, ובזה עושים את החיבור בין הלא נודע לנודע, וזה רק על ידי שזה סמוי מן העין וכל זמן שזה עוד בגלוי אז דינין מתערין מינה.

ברגע שמכבים את המנוע מגיעים לשמחה

מכל מקום הוא רחמים, ברגע שאתה חי שם עם הקב"ה א"כ באותו מקום שזה דינים מתערין מינה באותו מקום נהיה שם רחמים, **מאחר שהוא עולם השמחה**, באותו מקום של דינים יש שם שמחה, **ובמקום שמחה אין דינין**. ברגע שאתה חי יש שם זה הצמצום, וברגע שאתה חי אין שם השמחה. העיקר לכבות את המנוע ולשום את הברקס על נטרול ולהוציא את וי גרירה שם יש שמחה, וזהו עבדו את ד' בשמחה, לכאורה הרי כתוב עבדו את ד' ביראה, אלא השמחה יגיע רק על ידי שאתה תהפוך את היראה והפחד שלך ליראת ד' היא לחיים, וזה על ידי הדעת שאתה רואה שזה המהלך שלך, ובלי לפרק את היש לא מגיעים לשמחה, וברגע שהולכים עם הדעת מגיעים להקב"ה.

שיעור ב'

יום ו' יב' אלול פרשת כי תצא

איך צדיקים יכולים לשנות רצון הבורא

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במדרש תנחומא). וזהו מאמר רבותינו ז"ל על פסוק צדיק מושל ביראת אלוקים, ואמרו רבותינו ז"ל ומי מושל בי – צדיק, שהקב"ה גוזר גזירה והוא מבטלה. והקשה בזוהר הק' וכי קטרוגא דמאריה איהו, וכי הצדיקים הם בעלי פלוגתא של הקב"ה, שמשנים רצון הבורא כביכול.

בלי לבושים הקב"ה לא יכול להתגלות בעולם

ולפי האמור באמת הכל הוא על ידי הבורא יתברך. דברנו כל השבוע הקב"ה ברא את העולם עם לבוש ורק ככה הוא יכול להתגלות בעולם, ובלי לבוש כלל הוא לא יכול להתגלות כלל בעולם, ובאמת מאתו לא תצא הרעות והוא לא רוצה רע כלל, ואיפה נהיה בעצם רע ויראה וגזירות, זה רק בצמצום שם יש אמת ושקר טוב ורע היום ומחר ושם יש את הבלבול, ובעצם זה תלוי בהסתכלות של המקבלים על כל דבר, אין מצב רק טוב ואין מצב רק רע, בעולם הזה בכל טוב יש שם רע ג"כ, אותו דבר גוף ונשמה מצד אחד בלי גוף אין נשמה ומצד שני בלי נשמה אין גוף כלל, רק השאלה מי מושל כאן או הנשמה והגוף רק מרכבה לנשמה ואז גם הגוף נהיה רוחני, או שהגוף הוא העיקר ואז הנשמה נמצאת בגלות.

עבודת האדם לגלות בכל רע את הנקודה הטובה שיש בו

אבל עבודה שלנו הוא בכל גלות לגלות שם את הקב"ה המחיה כל דבר, והעיקר לגלות בכל רע את הנקודה הטובה ואז הרע משתמש להביא אותו לחיות שכל דבר זה לא מציאות אלא סיבה ואז אני יודע שגם הטוב הוא לא ממני אלא מאתו יתברך שמו, וזה בחינת צדיק שחי בכל דבר עם הקב"ה.

כוח הפועל נמצא בנפעל וממילא לא נשתנה שום דבר

איתא בנועם אלימלך (ויחי) אך הענין הוא דהנה לכאורה יש להבין הסיבה הזאת שהצדיק מתפלל על החולה והוא מתרפא, ונראה הדבר כמו השתנות חלילה אצל הבורא האחד הפשוט האמיתי וחלילה לחשוב ולומר כך. אך הענין דהנה כל העולמות וכל הנבראים היו מתחילה קודם בריאת העולם בכוח אין סוף ב"ה, ואח"כ כשעלה ברצונו הפשוט לבוראם הוציאתם מכוח אל הפועל, הכוח נמצא כוח הפועל בנפעל, א"כ לא משתנה כאן שום דבר, וכל מה שיהיה הוא שהיה בכוח האין סוף ב"ה וב"ש.

כל השתנות נמצא אצל המקבלים

ונמצא אין כאן שום השתנות, כי כל השתנות נמצא אצל המקבלים, כי כל זאת היה בכוח האין סוף שזה יהיה חולה והצדיק יתפלל עליו, ויעתר בתפילתו והוא שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים שעל ידי התפילה הצדיק מתדבק בהבורא יתעלה, וזה תענוגו של מקום שהצדיק עולה ומתדבק בו. דהיינו הצדיק מתדבק בפנימיות של הדבר ושם אין רע כלל.

משל עם ילד שחלך יחף ברחוב

[נחזור למאור עיניים שהתחלנו]. בעצם נתנו לך דעת שתגיע מזה ליראת אלוקים. כתוב מה ד' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה, ולמה לא כתוב ליראה אותי, הלא משה רבינו מדבר לבני ישראל שיפחדו מהקב"ה. אלא מסביר המגיד ממעזריטש זי"ע עם משל שהיה ילד שרצה ללכת יחף בחוץ, אמר לו אביו שחייבים להלביש נעליים כי ברגע שהולכים יחף עלול להיכנס לתוך הרגל שלך קוץ וזה יכול להיות מסוכן, אבל הילד התעקש ללכת דווקא ככה, ובסוף אכן נכנס קוץ ברגליו.

אביו דיבר אתו על הכאב שהיה לו ולא על הקוץ

אביו כבר ידע מה זה אמור הרגל יכול להתנפח ויכול להיות דלקת, ומיד לקח סכין וחתך בבשר סביב הקוץ וככה הסיר הקוץ מרגלו של בנו, ובאותו דקה היה לו לילד יסורים נוראים וצרח מאוד בקול חזק, הילד לא הבין למה חותכים לו רגליו אבל האבא ידע שזה הרפואה בשבילו ואין דרך אחרת כלל, תכלית האבא לא הסתכל על בכיו של בנו אלא חתך עם סכין והוציא את הקוץ מרגליו, ולמה הילד לא בכה מהתחלה, אלא ברגע הראשון הקוץ עוד לא כאב כלל וזה לוקח כמה ימים וממילא לא הבין מה רוצים ממנו. בפעם הבאה כשהילד ירצה לצאת יחף החוצה האבא יגיד לו בני היקר אתה זוכר את הכאב שהיה לך כשהוצאתי את הקוץ בפעם הקודם, וממילא תיזהר לא ללכת יחף כלל כדי שלא יהיה לך עוד פעם יסורים.

עיקר הכאב המוחש הוא בעת הסרת הקוץ

לכאורה למה האבא מדבר עם בנו על היסורים שהיה לו אז הרי צריכים לדבר על הקוץ שיכול להיכנס כי זה עיקר הבעיה, אלא הילד לא זוכר את הסיפור עם הקוץ כי שם עוד לא היה לו כאב כלל, ועיקר הכאב המוחש שהיה לו היה בעת הסרת הקוץ וממילא את זה הוא זוכר טוב מאוד, וממילא האבא יכול לדבר עם בנו לא על עיקר הבעיה אלא על מה שנגרם אחרי זה, וממילא הוא מדבר אתו על הסרת הקוץ ולא על הקוץ בעצמו. לעומת זאת האבא לא מפחד מהניתוח להוציא את הקוץ אלא הוא מפחד מהקוץ בעצמו, אבל הילד שהמוח שלו קטן מאוד לא יכול עדיין להשיג שקוץ בעצמו זה הבעיה ואפשר לדבר אתו רק על הכאב שהיה לו מהניתוח ומשם להחדיר לו שלא ילך יחף עוד פעם אחד. אבל האבא אין לו בעיה עם הסרת הקוץ אדרבה הוא שמח בזה שאפשר לרפאות את בנו במשהו קל וללכת הלאה.

העיקר הוא לא יראת העונש אלא יראת החטא

היוצא לנו שאבא מפחד מהקוץ בעצמו והילד מפחד בעיקר מהניתוח של הסרת הקוץ, דהיינו זה לא אותו יראה יראת האבא ליראת בנו. אותו דבר אומר הקב"ה מה ד' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה, דהיינו הקב"ה לא מבקש יראת העונש אלא יראת מאת ד' אלוקיך, להקב"ה יש פחד שתנתק ממנו ותשכח מאתו יתברך, הקב"ה מקיים את כל המצוות שבתורה, ואיך הוא מקיים מצות יראה, אלא יש לו יראה שיהודי לא יתנתק ממנו ח"ו, אבל אדם עסוק מאוד עם העונשים ר' אשר היה אומר שזה מושכל ראשון, מחשבה הראשונה הוא באמת יראת העונש, אבל הקב"ה רוצה ממך יראת החטא כי כשחוטאים הקב"ה לא נמצא שם ויש לו פחד שיהודי יתנתק ממנו ח"ו.

הפחד הכי גדול הוא לא לשכוח את הקב"ה

אותו דבר כשהצדיק רואה את הרע חבל לו להשקיע את כל הכוח שלו ברע שיש לו שיבלע חלילה את הטוב, אלא ללכת אחרי היראה שהוא שולח לך שהוא רק דוגמית בשבילך איזה יראה הוא רוצה ממך, וכמו שיש לו פחד שאתה לא תתנתק ממנו יתברך אותו דבר צריך שיהא לי פחד לא להתנתק ח"ו ממנו יתברך, ר' אשר היה אומר שהפחד הכי גדול של הצדיק אמת הוא שלא ישכח את הקב"ה.

צריכים לפחד מהמחלה ולא מהניתוח

אותו דבר איך יכול להיות שצדיק משנה רצון הבורא, אלא הכל הוא הקב"ה ושם אין שום שינוי כלל, ואחרי שזה משתלשל לכיוון מטה אצלך זה נראה כרע אבל בעצם זה טוב ועבודה שלך הוא למצוא את הטוב שיש שם, דהיינו כשזה יורד למטה בעצם מפחדים מהניתוח ולא מהמחלה, אבל האם צריכים לפחד מהניתוח או מהמחלה, ברור לכולם שהמחלה זה מה שמפחיד כאן את כולם, וברגע שיש כבר מצב לנתח המצב הוא טוב מאוד ואפשר להציל כאן את כולם.

העיקר שהנשמה ישלוח ולא הגוף ישלוח עליך

אותו דבר וגילו ברעדה בהתחלה זה רעדה אבל אדם צריך לתפוס שזה לא מציאות אלא סיבה להגיע להקב"ה ולשמחה, הרעדה מגיעה היות שהתנתקת מהקב"ה ד' שמעך יראתי ואז אדם שומע שהקב"ה קורא לו, ואז מן המיצר קראתי י-ה בי-ה אין דין כלל ורק בו-ה יש שם דין, וברגע שחיים עם הקב"ה בי-ה ששם זה רצון הבורא אז ענני במרחב י-ה זה מגיע לכל המקומות, העיקר שהנשמה ישלוח על הגוף ולא הגוף על הנשמה.

העיקר להפעיל את הדעת שזה המהלך

כי הרשעים, שאין הדעת שלהם יצא ממצרים, מצרים נקרא מיצר ים שזה החכמה שזה במיצר, כי כל הדעת בא בבינה ובינה מגיע מחכמה, והעיקר להפעיל את הדעת שזה המהלך, ואי אפשר להגיע להקב"ה רק על ידי המידות, ואי אפשר לראות את הקב"ה רק על ידי הצמצום, אדם יש לו כאב מהניתוח אבל זה לא יותר ממנגנון שיש לך להגיע משם לפחד מעיקר הבעיה שזה הקוץ, וכמו ברכב ברגע שנדלק אור אדום אתה יודע שצריכים להחליף שמן, אדם יכול להתרגז על האור האדום ולא לתקן בסוף שום דבר, אבל למעשה זה חסד מאת הקב"ה שהוא מדבר אתך בשפה שאתה מבין אותו, אבל זה לא הבעיה אלא המחלה שלך זה עיקר הבעיה.

אנשים מחפשים לכבות את הכאב ולא לתקן את עיקר הבעיה

והרשעים ברגע שאין להם דעת שלם והם מדברים רק מהבטן שלהם, אז לא רק הם בבעיה אלא ומפילין את העולם בקטנות ומיצר מקום הדינין, וזה שאתה עסוק עם הפועל יוצא ולא עם עיקר הבעיה בזה אתה רק מחריף את הבעיה ולא מתקן אותו כלל, אתה מחפש לכבות את הכאב אבל לא הבעיה שגורם לך את הכאב הנורא כאן, וברגע שאין להם דעת שזה מודעות שמגיעים מזה להתקשרות להקב"ה, אבל כמו שאמר הבעש"ט הק' ד' צלך כמו שאדם מתנהג כאן בעולם הזה ככה הקב"ה מתנהג אתך בעולם הבא, והרשעים כי עבודה

שלם אינו בתענוג, שהוא הרחבת הדעת. וממילא הקב"ה מתנהג אתם ג"כ בצמצום ולא בהרחבת הדעת.

העינוי מגיע לעזור לך להגיע לחוקך

אבל אדם צריך לדעת שהעינוי שיש לאדם לא בא להעניש אותו אלא לעזור לו להגיע להקב"ה, טוב לי כי עניתי למען אלמד חוקך העינוי עוזר לך להגיע לחוקך, ובלי העינוי אי אפשר לצאת מהצמצום ורק על ידי האי נוחות אז בעל כרחך אתה חי ותמיד אדם יחפש איך לצאת מהצמצום הזה, וזהו המתקת דינים בשורשם אפשר להיכנס שם ולהאשים את כל העולם כולו ואולי תהיה צודק, אבל אנחנו מדברים מחכמה, שזה נקרא אפילו שאתה מבין משהו ואיך שזה עובד אבל אדם צריך לדעת שהחכמה שלו מוגבלת, וברגע שעדיין מרגישים את הכאב זה עוד בסדר כי ברגע שכבר לא מרגישים את הכאב זה צרות, אבל כוח הפועל בנפעל מי מדבר איתך מתוך הכאב לא הכאב בעצמו אלא הקב"ה שזה הנפש שלך הוא מדבר אתך, והעיקר לחזור מכל מקום לנקודה של חכמה ולהקב"ה, וברגע שאין לו דעת לא רק שאין לו אלא הוא נכנס לבעיות עוד יותר.

העיקר לקשר את הנגלה לנסתר

משא"כ הצדיק שכל עבודה שלו הוא בדעת, אז לא רק שהוא מסדר את עצמו שהוא שולט על הרע וחי עם הטוב אלא הוא מכניס את כל העולם לטוב, והצדיק, מקשר את העולם, ומייחד את עצמו עם כל הנבראים. ואז מגיעים למצב שואתה מושל בכל כי כל בשמים ובארץ, כמו שתרגם אונקלוס כי כל בשמים ובארץ, דאחיז בשמיא ובארעא. לקשר את הנגלה לנסתר, הבעיה הוא שאדם נשאר תקוע בנגלה, אדם שלא מוכן לשחרר את הנודע שלו ללא נודע לא מגיע להקב"ה כלל, אלול דברנו זה לא לו, אבל כל זמן שאדם עוד לא מוכן להכיר במצב השפל שלו שזה לא לא יגיע ללו אף פעם, עבודת האדם הוא לא לדעת ולהכיר את החסר האונים שלו ולדעת המוגבלות שיש לו בעולם, אבל כל זה הוא לא להעניש אותך אלא מגיע כדי לעזור לך להגיע להקב"ה, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו לו אינו יכול לו, העזרה של הקב"ה זה הלא נודע והמוגבלות שיש לו ועל ידי זה אדם יכול לצאת ממיצר שלו ולהגיע להקב"ה.

לא להיות עסוק בעונשים אלא ביראת החטא

והצדיק במקום להתעקש ולרצות להבין ולהשיג ולדעת כל דבר, צריכים לשאול מה ד' אלוקיך שואל מעמך, אל תהיו עסוקים בעונשים ובכאב מהניתוח אלא תהיו עסוקים ביראת חטא ותהיו עסוקים בעיקר הבעיה שזה הקוץ ותנסו להגיע להקב"ה, וזה עיקר היראה שצריכים מד' אלוקיך, שהצדיק מקשר מזריגות תחתונים למעלה. בהתחלה התנתקת מהקב"ה ועכשיו עבודה שלו הוא להחזיר כל דבר להקב"ה, ובמקום שהמצב ימשוך אותו כלפי מטה הוא מושך כל דבר כלפי מעלה.

ראש השנה זה רעדה וסוכות זה שמחה

ועובד בריבוי הדעת, וברגע שאדם רואה שדעת זה חיבור שהקב"ה נותן לו דעת לא להעניש אותך אלא לתת לך ולקרב אותך, טוב לי כי עניתי ואיזה טוב יש בעינוי, אלא למען אלמד חוקך שזה בלי להבין ובלי להשיג כלל וזה למעלה מטעם ודעת שזה חכמה שזה אמונה, ובתענוג רחב, ואז כמים פנים לפני כן לב אדם אל האדם, וברגע שאני מחייך לשני הוא

מחייך אלי בחזרה, וזה שהקב"ה נותן לי תענוג רחב זה **ומעלה את עולם היראה לעולם התענוג**, וזה וגילו ברעדה, ראש השנה מתחיל עם רעדה שזה שמאלו תחת לראשי, ואח"כ מגיע סוכות שזה וימינו תחבקני, הקב"ה נתן לך את הרעדה כדי להגיע משם לשמחה, ואי אפשר להגיע לקשר בורא רק ע"י רעדה אחרת הוא לא מבין שום דבר, הבנה שלך חייב להיות בצמצום שזה דין, אבל הדין הוא לא התכלית אלא שתוכל על ידי זה להגיע להקב"ה.

צדיקים מיד מזהים מה הקב"ה רוצה מהם

עבודת ישראל אומר שצדיקים נכתבים מיד לאלתר לחיים, ולמה, אלא הם מזהים מיד בדין של ראש השנה שמן המיצר קראתי י-ה, ומיד חיים שזה לא עונש אלא סיבה שהקב"ה רוצה את הקשר שלנו אתו יתברך, וברגע שמיד חיים עם הקב"ה ממילא מיד נכתבים לחיים, אבל הרשעים נכתבים מיד לאלתר למיתה, כי הם מיד נכנסים לכאב ולמיתה והם מיד נמצאים בבחינת מצרים, ואלו הבינונים הם עוד מתלבטים וממילא מחכים עד יום כיפור.

הדיבור הוא צמצום ולבוש לאורו יתברך

שהוא נחלה בלי מצרים, שאין שם, דינין. הקב"ה בעצם שווה ומשווה קטן וגדול ונותן השפעות לכולם אותו דבר. **וכל זה על ידי הדעת**, על ידי הדעת אנחנו פועלים כל דבר, דהיינו שהם מיד מזהים מה הקב"ה רוצה כאן וממילא כוח הפועל בנפעל וממילא אין שם שום דינים כלל. **שיודע ידיעה נאמנה כי פי ד' דיבר בו**, ויש כוח הפועל בנפעל, הדיבור הוא צמצום ולבוש לאורו יתברך, ועל ידי הידיעה הזאת **ועל ידי זה מעלה עולם הדיבור והיראה למעלה, ומוציא את העולם מן הדינין.** ההשתלשלות מתחיל ממוחין לכיוון המידות, ומלמטה לכיוון למעלה זה מתחיל ממלכות ומשם מגיעים לבינה, מלכות לית ליה מגרמיה כלום כל זמן שאדם לא שומע שאין לו שום דבר עוד לא מתחיל עבודה שלו, נכון שזה מתחיל מרעדה אבל זה מביא אותך לבינה דמינה דינין מתערין ואותו מקום של הבינה יש שם שמחה. וזה נקרא המתקת דינים בשורשם.

אנחנו צריכים להסכים לטיפול

ונמצא, מי עושה לא הצדיק עושה אלא הקב"ה עושה לנו כל דבר, **שהוא על ידי יתברך. כי באמת הוא יתברך העושה כך**, הקב"ה עשה את כל הדינים בשביל המתקת הדינים, ועיקר הניתוח הוא בשביל להוציא את הקוץ, אבל עיקר מה שאנחנו צריכים לעשות הוא להסכים לטיפול, כי מצד הרופא הכל מוכן לך אבל אם אדם לא מסכים שום דבר לא מתחיל וברגע שאדם מסכים הטיפול יעזור לו ואם הוא מתנגד לטיפול אז שום דבר לא יעזור לו, א"כ אנחנו צריכים לדעת שזה לא עונש אלא תרופה וממילא אפשר לטפל בך, וברגע שאדם לא מסכים ובורח אזי אין שום דבר כי אי אפשר להכריח אותך בשום פנים ואופן.

הצדיק תולה כל דבר בהקב"ה ולא בעצמו

ואיך נהיה התרופה, **על ידי חלק אלוקי השוכן בתוך הצדיק ומדבר הדבורים, שעל ידי זה הוא עיקר ביטול הגזירה**, עבור שהצדיק מאמין כי פי ד' דיבר בו, הצדיק לא תולה זאת בעצמו אלא בהקב"ה דהיינו שכינה מדברת מתוך גרונו ויפתח ד' את פי האתון, **ועל ידי זה מעלה עולם הדבור והיראה למעלה והבן.** וזה המתקת דינים בשורשם. בשורש אין דינים שם הכל רחמים כל הדינים הוא בשביל הנבראים. כל הדינים הוא כדי שיהא בורא ונברא, וברגע

קודש

כי תבוא

שיחות

שהנברא הגיע לתכלית מה אני בורא אף אתה תהא בורא, וברגע שאתה מחזיר כל דבר להקב"ה בזה הופכים כל דבר לטוב.

וזהו מי מושל בי, צדיק, בי דייקא, על ידי ממש נתבטלה הגזירה והדינין, רק, שהצדיק נקשר ולא נפרד מאתו יתברך, ונעשה מיתוק הדינין על ידו.

שיעור ג'

יום א' יד' אלול

הנפילה והכישלון של האדם הוא לא יותר מתוצאה של הבעיה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במדרש תנחומא). וזהו שהוכיח הנביא בניס גדלתי ורוממתי והם פשעו בי. הנפילה והכישלון של האדם הוא לא יותר מתוצאה של הבעיה, ההבדל בין גלות לגאולה הוא האם אתה מחובר להקב"ה או שאתה לא מחובר אליו יתברך. והכל מתחיל להיות מחובר לעצמו ולחלק אלוקי ממעל ממש ואז הוא מחובר להקב"ה ואז הוא בגאולה, גלות נקרא שהוא לא מחובר לעצמו הוא רק עסוק בלהאשים אחרים וממילא הוא בגלות.

ההבדל בין גלות לגאולה הוא עצלות המחשבה

ההבדל בין גלות לגאולה הוא עצלות המחשבה, אדם יכול להיות שיש לו הכל אבל ברגע שאין לו את המחשבה בעצם אין לו כלום והוא בגלות, בעת בריאת העולם הקב"ה צמצם את עצמו עד אליך ושם יש טוב ורע, וכדי להגיע לכולו טוב צריכים להפוך את הרע ולשמוע שם שזה לא מציאות אלא סיבה להגיע לנקודה הטובה שיש שם ואז הכל נהפך לטוב כי גם הרע נהיה מרכבה לטוב. וכל זמן שאדם עוד לא עושה את החשבון הזה הוא בנתק ובתוהו ובוהו ובגלות, וברגע שאדם חי שהתוהו ובוהו הוא לא מציאות אלא סיבה להגיע לויחי אור ממילא הוא נמצא בגאולה.

האור מן החושך הוא עוצמתי יותר

והעיקר לדעת שיש כאן אור גדול מאוד שאי אפשר להגיע לזה בלי התוהו ובוהו לפני זה וממילא יתרון האור מן החושך, והאור שאנחנו פוגשים שם הוא הרבה יותר עוצמתי מהאור בלי התוהו ובוהו, כי יש אור עם חושך ויש אור בלי חושך והאור על ידי החושך הוא הרבה יותר עוצמתי ויותר חזק מאור בלי חושך כלל. וח"ו לחשוב שאנחנו איזה מוצר פגום אלא הקב"ה ברא את העולם בתוהו ובוהו ובכל דבר יש אור וחושך, והעיקר להאמין בעצמו ואז מגיעים להאמין בהקב"ה, הכל מתחיל מאמונה להאמין שיש בך חלק אלוקי ממעל, ולהאמין שהתוהו ובוהו הוא לא יותר מסיבה להגיע להקב"ה, עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, עם הוא מלשון גחלים עוממות והעיקר הוא להגיע לתהילתי יספרו, אל תיקח את זה אישי אלא בתור אתגר להגיע להקב"ה.

כל הגלות תלוי בחשיבה שלך

דהיינו כל הגלות תלוי בחשיבה שלך או שאתה חי בעצמך ואתה לא חייב לאף אחד כלום, או שאתה חי שאתה חלק מכולם ואתה חלק אלוקי ממעל. השפ"א קורא לזה כלל ופרט, נכון שבעצם אתה פרט בפני עצמך אבל העיקר הוא להתחבר לכלל, ברגע שחיים בפרט בלי הכלל אתה בגלות וברגע שמבטלים לכלל אתה נמצא בגאולה.

דעת נקרא להפעיל את החשיבה שלך

וזהו שהוכיח הנביא בניס גדלתי ורוממתי אני עשיתי אתכם גדול ושולט על כל העולם, והם פשעו בי. הבעש"ט הק' אומר שחטא לא שומעים את האות אל"ף שזה עולה על אלופו של

עולם, דהיינו חטא נקרא שלא חיים עם הקב"ה. והפשיעה הייתה בי, שהפשיעה היתה, עבור שלא היה להן דעות זה, דעת נקרא להפעיל את החשיבה שלך, שהוא בחינת בי, שהוא פי ד' דיבר כאמור. וברגע שאני חי עם הקב"ה אז משם יתפרדו כל פועלי און, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז אין שום דבר בעולם חוץ מזה, ואז זה כזה עוצמתי כגמל עלי אמו. ועל ידי זה, שלא היה להם הדעת להתחבר להקב"ה, וממילא נפלו למקום הקטנות ומיצר מקום הדינין, ועל ידי זה חזרו לגלות.

אדם שרוצה להבין תמיד ישאר בתוהו ובוהו

ר' אשר מסביר שכתוב אוכלים פירותיהם בעולם הזה הקרן קיימת לעולם הבא. הקב"ה ברא את העולם הזה ואת הפירות אדם אוכל כאן אבל העיקר אדם צריך לדעת שזה לא העיקר אלא אמצעי להגיע לעיקר שזה עולם הבא. הקב"ה נתן לנו את התורה כדי להבין אותו וכוח הפועל בנפעל, וזה אוכלין פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, בעולם הזה רואים את התורה בפשטות שבו. כדי להיות מעשיים בתיקון העולם שהוא תוהו ובוהו לפי ראיית האדם, אדם צריך לעשות פעולות וכדי להגיע לזה צריכים להפעיל גם את המחשבה, והעיקר להגיע לאהבה ויראה, וכל זמן שאדם רוצה עדיין להבין הוא תמיד ישאר בתוהו ובוהו, אבל האמת שהקרן קיימת לעולם הבא, הקרן שהוא רבש"ע קיימת הוא כולו קודש אלקות ממש והיא לעולם הבא שכולו אמונה ואינו מציאות כלל.

העיקר לפרסם את הקב"ה בעולם

כל ישראל יש להם חלק בעולם הבא. מפני שכל העולם נברא בשביל ישראל שיפרסמו את שם ד' בעולם. אלו שמכירים שהעולם הנראה תוהו ובוהו אינו אלא לשבר את האוזן והאמת שהעולם הוא כולו מציאות ד' בכוח האמונה. כבר הגיעו לחלק שלהם במה שנקרא עולם הבא. וכמו שאמר הרה"ק מרוזין זי"ע על הרה"ק רבי מענדעלע מוויטעבסק זי"ע שאצלו כבר הגיע משיח.

אלו שתקועים בתוהו ובוהו מחפשים הבנה בכל דבר

אבל מי שחושב שהעולם מה שהוא רואה הוא עולם המציאות נשאר תקוע בתוהו ובוהו של הבריאה הנראית לו. וזהו שכינתא בגלותא כי השכינה אינה מתפרסמת. שכינה נקרא מלשון שוכן בתוכו והוא נמצא שם כדי שאתה תראה אותו. אלו שהגיעו לחלק שלהם מעולם הבא כבר בעולם הזה מתבטלים לרבש"ע באמונה פשוטה עוסקים בתורה בפשטות ויודעים שהכל כלום ורק הרבש"ע האמת היחידי, אבל אלו שתקועים בתוהו ובוהו של הבריאה הם מחפשים הבנה לכל דבר והם רק מסתבכים יותר ויותר. אבל זאת לדעת שגם להם יש חלק בעולם הבא הם לא איבדו בגלל זה את חלקם בעולם הבא אלא יצטרכו לעבור כל מיני מצבים הנקראים גיהנם כדי לתקן את מה שנתקעו בטבע שלהם. וצריך כל אחד ואחד לזרוק את עצמו לאמונה הפשוטה כדי להביא את העולם לתיקונו.

הקב"ה נמצא במינוס חמש

יש משל על זה שהיה קבוצה של אנשים שנפלו לבור במינוס חמש וצעקו כדי שמישהו יקשיב להם ויבוא לעזרתם, אבל אף אחד לא שמע כלום, בסופו של דבר מישהו עבר שם ושמע אותם לצעוק. ומיד חשב לעצמו ב"ה אני לא שם והמשיך הלאה. אבל לא בשביל זה צועקים למטה אלא הם צועקים כדי שמישהו יבוא ויוציא אותם משם. אותו דבר הקב"ה נמצא שכינתא

בגלותא כבר מעל חמשת אלפים שנה במינוס חמש וצועק ומבקש שמישהו יבוא ויוציא אותו משם.

אדם צריך לחשוב שהוא כלום ואז הוא משוה

ר' יודל פרוש שליט"א סיפר שפעם אחד מסר שיעור בימין משה, והיה שם רק שבע איש, מישהו אמר שם נכון שיש כאן רק שבע אבל כל אחד הוא אחד ועוד אחד והחשבון יצא כמה מיליון איש. בסוף אמר ר' אשר כל אחד הוא בעצם אפס וברגע שאתה שם את הקב"ה לפני כולם אז זה לא מיליון אלא עשר מיליון, דהיינו לא שבע ספרות אלא שמונה ספרות. בסוף חזר ר' יודל לשם וסיפר מה שר' אשר אמר, אמר שם יהודי אחד אם אנחנו חושבים את עצמינו לאחד אז זה מינוס אחד ועוד מינוס אחד וכן הלאה ואם חושבים את עצמינו לכלום אז זה עשר מיליון איש, בסוף ר' אשר אמר שהוא נשמה גדולה אותו יהודי שעשה את החשבון הזה.

אדם שרוצה להבין גורם גלות לעצמו

ברגע שאדם רוצה להבין בזה הוא גורם גלות לעצמו. נכון שהקב"ה נתן לך הבנה אבל לא שתשקע שם בתוכו, אלא העיקר הוא להגיע מהבנה לאי הבנה מנודע ללא נודע, צריכים לדעת שהנודע הנגלה מגיע מנודע הנסתר ששם יש את הקב"ה. **שהפשיעה היתה, עבור שלא היה להן דעת זה, שהוא בחינת בי, שהוא פי ד' דיבר כאמור. ועל ידי זה, נפלו למקום הקטנות ומיצר מקום הדינים, ועל ידי חזרו לגלות.** כי בעצם אתה נמצא בדיון, הקב"ה שם אותנו כאן מי שאמר לעולמו די שזה צמצום, אין מציאות שהיום אני בחופש ולא קרה כלום, אלא אם אתה לא מחובר אתה מנותק, אתה לא מנותק לגמרי אלא פשוט נמצא בתוהו ובוהו, וכדי לחיות צריכים לראות את השגחה פרטיות ואת הקב"ה שנמצא כל הזמן ועל כל דבר. ועל ידי שאדם חי מנותק הוא בגלות, דהיינו לא צריכים לשום אותם בגלות אלא זה עצמו שאתה חי מנותק אתה מיד בגלות, זקן אחד אמר ברגע שהוא קם בבוקר וכבר לא כואב לו שום דבר סימן שהוא כבר לא חי, אבל אדם שרוצה לחיות אז דווקא מכוח הכאב והרעדה אפשר להגיע להקב"ה.

לא כואב לך למטה אלא למעלה

כי סוד כל הגלות הוא, אל תחשוב שהבנק זה גלות אלא **על ידי שמפילין הדעת במיצר וקטנות,** אפשר לראות שתי אנשים באותו מצב אחד שמח ואחד עצוב, וזה תלוי בדעת שלו האם הוא מסוגל לחבר זאת להקב"ה או שהוא לא מסוגל וחי בנפרד, **שעובדין את ד' בדעת קטן מאוד, ובלי תענוג, ונשארין תמיד למטה מקום הדינים, ועל ידי זה הם בגלות.** גלות נקרא עצלות המחשבה, לא כואב לך למטה אלא למעלה בדעת שלך שם מקור הכאב שלך, וברגע שאדם מחובר להקב"ה מיד הוא בגאולה.

אנחנו על סולם או שעולים או שיורדים

ההבדל בין גלות גאולה זה אות אל"ף, כל הגלות הוא כדי לגלות את הקב"ה, הקב"ה ברא צמצום אחר צמצום כדי שיהיה לך אפשרות לגלות אותו, וברגע שאתה מגלה את הקב"ה אתה נמצא בגאולה, וברגע שאתה לא מגלה את הקב"ה אתה נמצא בגלות, אין מציאות שאדם נמצא בחופש ואין לו עבודה, וזה כמו סולם או שעולים או שיורדים אין מצב לעמוד באמצע, ואפשר לראות את זה היום יש דברים כשזה מחובר זה עובד ויש דברים שזה יכול

לעבוד אפילו אחרי זה אבל באיזה שהוא שלב זה ייגמר דהיינו שזה לא מחדש את עצמו כלל, וכדי שאדם יחיה בחידוש תלוי במוח שלו.

על ידי שבת ותורה זה דחילו ואז מגיעים לרחימו

איתא במאור עינים (ויצא) הקב"ה ברא את העולם מלמעלה למטה וממילא יש צמצום ודינין. ונודע, כי הגלות הוא על ידי התלבשות הדינים ההם מלמעלה באותן האומות להצר לישראל, ואם היה לישראל אמונה זו, נכון אני נתתי לכם שבת תורה ראש השנה בהתחלה זה דחילו אבל בסוף מגיעים לרחימו, שעל ידי הדעת ועסק התורה בדחילו ורחימו יהיה מיתוק הדינים בטוב הגמור ויפול הרע למטה, ושם יתפרדו כל פועלי און ויותר לא יהיה שום רע כלל, אז היו האומות עולים תחילה כי ברגע שאדם חי שהם לא מציאות אלא סיבה בזה מעלים אותם בחזרה להקב"ה כי בזה מוציאים את הניצוץ שלך שהיה שם, ואחר כך יורדים, החיצוניות נופלים לגמרי, אחר שנפרד הטוב מן סיגי הרע. ואז יותר אין להם שום שליטה עליך. מי ששולט עלינו אנחנו נותנים להם את הכוח לזה.

יכול להיות שיש לך הכל אבל אין לך כלום

אך על ידי שאין להם האמונה זאת באמת גמור, אנחנו סתם מדברים ומדברים בלי שום סוף כלל, האמנתי כי אדבר זה שאדם מדבר צריכים להאמין שזה הקב"ה שמדבר וזה לא אני כלל, ואם לא באים לאמונה מזה עוד לא הגענו לשום מקום, לכך אין קץ לגליות, יכול להיות שיש לך הכל אבל אין לך כלום, דעת חסרת מה קנית דעת קנית מה חסרת, כי אף אותן שעוסקין בדבורי התורה והתפילה, וכמו שאמר ר' אשר שיעלה למעלה ולא יהיה שם לא תורה ולא תפילה אלא דפים ריקים בלבד, מכל מקום כיון שהוא בלא דעת בלא דחילו ורחימו כאמור למעלה, אין בחינת סולם בכדי שיוכלו להעלות למעלה הדינין לשורשן, שזה אי אפשר כי אם על ידי הדעת.

אדם שמוציא את הדעת מן הגלות נמצא בגאולה

וזהו סוד הגלות, כי הדעת הוא בגלות, ידוע הסיפור של הבעש"ט הק' שפעם אחד נכנס לעיר אחד ואמר שהבית מדרש מלא תורה ותפילה, כולם שמחו על המחמאה הגדולה ועל המדריגות הגדולים שהגיעו לזה, אבל הבעש"ט הק' הסביר להם שכתוב תורה ומצות שעושים בלי אהבת ד' ויראת ד' לא עולה למעלה וזה נשאר למטה וממילא התורה והמצות שלכם נשארו כאן למטה ולא עלה למעלה וממילא אסור לדרוך כאן עליהם. דהיינו כל הגלות הוא הדעת שנמצא בגלות. וברגע שהדעת יוצא לגלות אדם נמצא בגאולה.

לפי האמונה שלך ככה דעת הקב"ה ייתן לך

עבור שאין עסק עבודתן להשי"ת בדעת, על כן הוא הגלות. ומיעוט הדעת הוא על ידי מיעוט האמונה, כמה דעת יהיה לך זה לא קשור לאדם בעצמו כי הקב"ה הוא המחליט כמה דעת לתת לך וכמה לא, אלא מה אדם כן יכול לתת, אלא תלוי לפי האמונה שיש לך ככה דעת הקב"ה ייתן לך. ר' אשר מסביר, אפשר להתאמץ רבות בהשתדלות בעבודת השי"ת ולא להרגיש שהשיג איזה השגה כל שהיא. ולפעמים אפשר לקבל השראה מיוחדת ובהירות בעבודת השי"ת אף שלא השתדל במיוחד בהשגתה. כל זה הוא מאת השי"ת כדי ללמד אותנו שהשי"ת הוא הבורא הוא המנהיג והכל מאתו יתברך שמו.

אדם צריך להשתדל באופנים הטבעיים המקובלים

ובאם היו רואים תמיד איך שההשתדלות מצליח מיד, היו נתפסים בהרגשה שיש לאדם איזה קשר עם ההשגחה הפרטית בצורה בולטת ונראית. אבל האמת אינו כן, האדם צריך להשתדל באופנים הטבעיים המקובלים, אך לראות איך שההשתדלות מועילה מיד על פני השטח זה אינו יכול, כי חובת האדם להישען על הרבש"ע בכל עת ורגע, למרות ההשתדלות שעשה כדרך העולם. וזה צדיק באמונתו יחיה, ברגע שאדם נמצא באמונה מיד יש לו חיות ולא לתלות קשר ולחכות לתוצאות, אבל אדם שיש לו תוצאות מיד זה לא עובד ככה.

הפשיעה הוא שלא חיים עם הקב"ה

ומיעוט הדעת הוא על ידי מיעוט האמונה, שהיא פתח ושער להיכנס בה לדעת ולכל המידות, ובלי אמונה אדם עוד לא התחיל שום דבר. היוצא לנו שהפשיעה הוא שלא חיים עם הקב"ה, והעיקר לדעת שהפה שלי מדבר גאט, ובלי אמונה נופלים למקום קטנות מיצר ודינים, המציאות של העולם הזה הוא מקום של דינים, רק השאלה מה אדם עושה עם זה, אפשר לקחת את זה בתור סיבה והזדמנות ואתגר שהקב"ה רוצה שאני יגיע על ידי הבנה שיש לי לבטל אותו ולהגיע לאי הבנה וללא נודע, ואז כמו שאמר הבעש"ט הק' אחרי שהשגתי את כל השגותי אני טיפש ומאמין, אבל אדם שפושע בהקב"ה דהיינו שחי את המקום של הבינה והדינים והוא חי את הבנה שלו ומרגיש שהוא חייב להבין כל דבר, וברגע שאדם חי ככה חוזר בזה לגלות.

התענוג הוא כשמרגישים כגמל עלי אמו

כי סוד כל הגלות הוא, על ידי שמפילין הדעת במיצר וקטנות, הכל תלוי בדעת שלך ובחשיבה שלך, דעת קניית מה חסרת דעת חסרת מה קניית, דעת חסרת נקרא **שעובדין את ד' בדעת קטן מאוד, ובלי תענוג,** התענוג הוא כשמרגישים שהקב"ה מחזיק אותי כגמל עלי אמו, **ונשארים תמיד למטה מקום הדינים, ועל ידי זה הם בגלות.** וזה גלות השכינה מלשון ששוכן בתוכו.

כדי לצאת מכאב צריכים לצאת לפעלד ולעשות התבודדות ולהיות עם חברים

כמו שכתוב כל רודפיה השיגוה בין המצרים, מפני מה השיגוה כל רודפיה מפני שהם בין המצרים, למה יש לאדם כאבים מפני שהוא במיצר, וכדי לצאת מזה צריכים לצאת לפעלד ולעשות התבודדות ולהיות עם חברים ביחד, אנשים יושבים היום ביחד אבל כל אחד מדבר בטלפון שלו וזה לא נקרא שבת אחים כלל, וברגע שמדברים אחד עם השני אז ויקשב ד' ויכתב בספר ואז יש את כל השפעות.

שיא הצמצום הוא במלכות

מפני מה השיגוה כל רודפיה מפני מה הם יכולים עלינו, מפני שהם בין המצרים, שהדעת שלהן נפל בקטנות ומיצר. והקב"ה מחכה ומחכה עד שיתמלא הארץ דעת את ד', כל ההבדל בין עולם הזה לעולם הבא הוא שעבוד מלכויות, שיא הצמצום הוא במלכות, כל זמן שאדם נמצא בצמצום הוא בעולם הזה, וברגע שאדם יוצא משעבוד מלכויות הוא יוצא לחירות, העיקר לדעת שהמלכות הוא לא מציאות אלא סיבה להגיע לקשר בורא, ואז ויהיה גאולה שלימה מתי כשזה יהיה בריבוי הדעת.

שיעור ד'

יום ג' טז' אלול

אדם שמתנתק מהדעת שם מתחיל כל הבעיות

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במדרש תנחומא). דברנו על המתקת דינים בשורשם, איפה מתחיל הבעיה של האדם ואיפה הוא מסתבך, ברגע שהוא מתנתק מהדעת שלו מיד הוא בדינים, הרגשות יכולים לגנוב לו את הדעת ברגע שאדם נכנס לסערת רגשות, דעת הוא מודעות והתחברות להקב"ה אבל זה מתחיל מעצמי וברגע שאני לא שם אני נמצא בנתק ואין לי אז דעת ואז הדינים שולטים עליו. וברגע שיש לו דעת אין מצרים, כי כל מצרים נקרא סילוק הדעת, ברגע שהדעת בגלות אדם נמצא במצרים שזה מיצר ים שזה חכמה ואז הדעת לא יכול להתפשט כלל.

העיקר לחבר את הנודע ללא נודע

לחיות עם הדעת נקרא שאדם יכול לחבר את הדעת שמבין לאי הבנה שלו לקחת את הדעת הנגלה ולחבר אותו לדעת הנסתר שזה הקב"ה, וברגע שאדם עושה ככה זה המתקת דינים בשורשם, איפה מתחיל דינים רק בבינה, אבל גם בחכמה יש חכמים המה להרע יש חכמה רע ויש חכמה טוב אבל דינים יש רק בבינה, חכמה הוא רק התנוצצות הכתר וחכמה בא והולך ואין זמן להיתפס בזה כלל ולחשוב שאני חושב, משא"כ בבינה שם אדם מתחיל להכניס את האני שלו ומשם מתחיל הדינים, הדינים בעצם עוזרים לך לפרק את האני שלך, טוב לי כי עיניתי הסיבה הוא שתגיע לחוקך, חוקך נקרא לחבר בין הבנה לאי הבנה.

צריכים לגמור את הלימוד עם קשיא

הבעש"ט הק' אמר אחרי שהשגתי את כל השגותי אני טיפש ומאמין, כל זמן שאדם לא מגיע להשגה שהוא פתי הוא לא יכול להגיע לאמונה, אמונה הוא הרבה יותר גבוה מהבנה שלך יש שם הבנה רק אני לא יכול להשיגו כלל, הרה"ק האמרי יוסף ז"ע היה אומר שרבו הזידיטשובער רבי לא היה גומר ללמוד לפני שיש להם קשיא על הנלמד. דהיינו אני יודע שיש שם הבנה ומאמין שיש הבנה אני לא יודע מה הבנה אבל יש לי מודעות שיש כאן הבנה מעבר להבנה שלי שם מתחיל אמונה, כל אחד לפי הידע שלו והבנה שיש לו ככה הוא צריך לבטל להקב"ה.

המתקת דינים בשורשם נקרא להגיע למקום של דינים

בכל אופן כל הנושא של המתקת דינים בשורשם נקרא להגיע למקום של דינים, הדינים מתחיל מבינה ובאותו מקום של בינה שמגיע שם דינים אדם צריך לבטל את זה להקב"ה ואז מגיעים לייחוד, יחוד נקרא לייחוד את הדעת שלך להקב"ה לייחוד את הכרה עם התת הכרה שלך, הכרה נקרא דברים שאתה מבין אותם, תת הכרה נקרא החלק אלוקי ממעל שאני לא משיג אותם כלל ושם מקור החיות, ואתם הדבקים בד' אלוקיכם חיים כולכם היום, בכל מקום שאדם לא מבין זה לא אומר שאין שם הבנה אלא אני לא יכול להשיג אותו, וברגע שאדם חי ככה מגיע למקור החיים.

אדם שעסוק עם השני לא מחובר לעצמו

אבל אדם שעסוק כל כולו מה אחרים אומרים ומה הם חושבים עלי ומה יגידו עלי, אז הם לא מחוברים לעצמם אלא למשהו אחרים, שם המקור של הדינים וכל הדברים אחרים הלא טובים והסערות הרגשות שיש, וברגע שאדם מתחבר לעצמו אז הוא שולט על הרגשות שלו ולא שולטים עליו, אז הוא רגוע ומשרה רגיעות על כל הסביבה שלו.

על ידי תפילה התבודדות ושבת מגיעים לעצמו

ומאיפה אדם לוקח כוח להתחבר לעצמו, אלא דברנו בשבת התאחדות בעיר נהרייה שיש שלושה זמנים שאז אדם יכול להגיע לעצמו, שבת, תפילה, התבודדות, בשבת יש לאדם כוח לחבר את הכרה לתת הכרה את הנודע ללא נודע, וגם בתורה אז אדם מסוגל להגיע לעצמו ומשם להקב"ה.

בשבת לא יכול להיות צמצום כלל

ועפ"י נבין אמרם ז"ל אמר הקב"ה למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, לך והודיעם. וגם מה שאמרו כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים. לכאורה למה כתוב לך והודיעם היה לו לומר לך ותתן לו, וגם מה צריכים להודיע כאן, אלא הודיעם נקרא תן להם את הדעת את החיבור להקב"ה שהשבת יכול לתת לך, כתוב מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת, לכאורה למה לא כתוב מי שטרם בששת ימי המעשה ומהו הלשון בערב שבת, אלא בעצם כל השבוע הוא בחינת שבת רק שזה בהסתרה ולא נגלה לכולם, השפ"א מסביר הקב"ה ברא את העולם מאין ליש מרוחני עשה גשמי, א"כ ביום הראשון זה הצמצום הראשון והגשמי הראשון, וכן כל יום זה עוד יותר גשמי ועוד יותר צמצום מלפני זה, ואם הקב"ה היה מצמצם את עצמו גם בשבת לא היה יכול לו מציאות להכיר את הקב"ה כלל, בששת ימי המעשה אנחנו עוד יכולים להיות בהסתרה ולהכיר משם את הקב"ה, אבל בשבת חייב להיות רוחני ואם זה היה גשמי לא היינו יכולים להכיר את הקב"ה כלל.

כמה שרואים את הקב"ה בערב שבת רואים אותו בשבת

כתוב בא שבת בא מנוחה, מה היה העולם חסר מנוחה, בשבת אדם צריך להגיע לתכלית בריאת העולם, התכלית הוא עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו כל השבוע אדם יכול להיכנס לגשמי אבל בשבת חייב להיות רוחני ואז חוזרים לתחילת בריאת העולם כל שבוע מחדש, כי שבת לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, א"כ מי שטרם בערב שבת כמה שאדם מנסה לחפש את הקב"ה בתוך ששת ימי המעשה שאז יש הסתר אז יאכל בשבת טועמיה חיים זכי, כמה שניסית לטעום במשך ימי השבוע את השבת ככה תטעום אותו בשבת, היוצא לנו בשבת יש לנו הזדמנות להתחבר להקב"ה יותר מכל ימי השבוע.

אדם צריך להעריך את מתנת שבת שקבלנו מאת הקב"ה

ולהגיע לכל זה הוא אך ורק ע"י מוטיבציה, כתוב חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו, חינוך הוא לא מה לעשות ואיך לעשות, אלא כי יזקין לא יסור ממנו דהיינו להכניס לו את התענוג שיהא לו כדי תמיד לעשותו. א"כ אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אדם שמקבל מתנה משר או ממלך בשר ודם אי אפשר להעריך את השמחה הגדולה שיש לו בזה, כש"כ כאן שאנחנו קבלנו מתנה ממלך מלכי המלכים הקב"ה בעצמו

בוודאי שאנחנו צריכים לשמוח מאוד על זה, והעיקר הוא כגמל עלי אמו ושם זה השמחה הכי גדולה שיש, לך והודיעם שבשבת אפשר לזכות למתנה הגדולה הזו, אבל תלוי כמה עבודה אתה מכניס במשך השבוע.

בשבת יש לנו זמן להתחבר לעצמינו

בשבת יש לנו זמן להתחבר לעצמו, ולקחת את השבת לחבר את הנודע ללא נודע, כי שבת הרי לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא ואפילו עם הארץ ירא לשקר בשבת, אבל אפשר לעשות משבת פיש ועיתונים, יש אנשים שמחלקים את השבת לשתי חלקים עד נשמת ומנשמת הוא כבר מקידוש ובמשהו אחר לגמרי, **כי על ידי קדושת השבת הוא המשכת הדעת**, אז אפשר להתחבר לעצמו ולהקב"ה, וגם אז אפשר להגיע למקור הרחמים. **כי בכל האדם שרוצה לקרב את עצמו להבורא ב"ה**. הוא יכול על ידי שבת או תורה. **כי בשבת הוא ריבוי הדעת במוחין גדולין ותענוג גדול, כאמור לעיל**. ושם המתקת דינים בשורשם.

יש שבת תתאה ויש שבת עילאה

בשבת יש תענוג הגשמי שזה שבת תתאה ויש תענוג רוחני שזה שבת עילאה. **התולדות** מביא שהיה מלך שהבן שלו הלך לגלות, ויום אחד הוא מקבל מכתב מאביו המלך, הוא בעצמו שמח מאוד אבל הוא היה בכפר נידח ושם לא יודעים מה זה מלך ומה זה מכתב מהמלך, והחליט ללכת לבית מרזח של הכפר ואמר לכולם שהיום בלילה כולם יכולים לבוא ולשתות על חשבוני, כולם שמחו עם השתייה שהיה לרוב והוא בעצמו שמח על המכתב שקיבל מאביו המלך.

נודע זה תענוגים מוחשים ולא נודע זה אמונה

בשבת זה זמן שמחברים את הנודע ללא נודע, נודע זה התענוגים הגשמיים המוחשים, ולא נודע זה אמונה, **כי שורש השבת הוא תענוג רוחני הזה, שהוא הדעת**. שכל הדינין הנמשכין מעולם היראה שהם בעצם מוחשים, ישמח משה במתנת חלקו משה זה דעת ואיתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, וממילא הדעת מגיע עד אלינו, מתעלין ונמתקים בעולם התענוג, על ידי התענוגי שבת.

יש מלאכת המשכן ויש חקמת המשכן

במשכן היה מלאכת המשכן וחקמת המשכן, מלאכת המשכן נקרא הצד הטכני שזה לעבוד שזה היה בששת ימי המעשה, וחקמת המשכן זה היה החלק הרוחני ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בשבת אי אפשר לעשות מלאכה ואי אפשר לעסוק במלאכת המשכן רק בהקמת המשכן, אבל מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת כמה שאדם עובד לפני שבת ככה הוא יכול להוציא משבת בעצמו.

בשבת מותר לאכול אצל עם הארץ

איתא במאור עינים (כי תשא): עם הארץ אימת שבת עליו וכו'. מפני, שבכל שבת מתגלה בחינת משה, שמחזיר לישראל התרין עיטרין, שהם אהבה ויראה, והיא נשמה יתירה. נמצא, מתגלה לכל איש ישראל ששומר שבת, דעת, שבו נכלל אהבה ויראה, והוא בחינת

משה. ואז, כיון שנכנס בו יראה כאמור, מתירא לשקר בשבת. וממילא כתוב שבשבת מותר לאכול אצל עם הארץ כי אין בעיה של טבל ומעשרות.

בשבת אנחנו מבינים שאין עוד מלבדו ואז אומרים שלום עליכם למלאכים

השפ"א אנחנו אומרים בליל שבת שלום עליכם מלאכי השלום, לכאורה ממתי יש לנו עסק עם מלאכים, אלא כל השבוע אדם חושב שהוא עושה כל דבר, ובמשך השבוע אדם צריך להילחם איפה הקב"ה נמצא וצריכים לחבר בין תת הכרה להכרה ובין הנודע ללא נודע, ובעצם כל השבוע מאוד קשה להגיע לזה אבל מי שטרם בערב שבת כל השבוע נדמה לנו שזה מנשה ובשבת אנחנו מגיעים להכרה שזה הקב"ה ולא מנשה, דהיינו בשבת אנחנו מגיעים להכרה שזה לא מציאות אלא סיבה וממילא אומרים שלום עליכם מלאכי השלום, וברגע שאדם עושה ככה נהיה המתקת דינים בשורשם, ואז מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר הה"ד כי אין מחסור ליראיו.

הקול הוא רוחני והדיבור הוא גשמי

שעל זה אמרו רבותינו ז"ל **ודבר דבר, שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול**. הקול הוא רוחני וברגע שאדם מדבר זה נהיה גשמי, וברגע שאדם יודע שאין לו דיבור וחייב את הקב"ה כי פי ד' דיבר, בזה מחברים את הנודע ללא נודע, וכל זמן שלא מגיעים ללא נודע אז גשמת את הדיבורים שלך, ר' אשר היה אומר על זה אומר ויפתח ד' את פי האתון אדם צריך לדעת שהקב"ה נותן לו את הכוח לדבר, וממילא הכל תלוי בחשיבה שלך על כל דבר, ואיפה כדי למנף, אלא המקום הכי קרוב להקב"ה זה שבת, וגם בתורה כי התורה מחכמה נפקית וממילא החיבור בין הנודע ללא נודע הוא בתורה.

על ידי הדעת לוקחים את הדיבור לעולם התענוג

כי בשבת יש עליה לדיבור, בשבת אפשר להגיע לתענוג אז יתענג על ד', שידבר אותו בתענוג גדול, על ידי הדעת הנמשך בקדושת שבת שהוא תענוג. שזהו **ודבר דבר, ודבר הוא מלשון הנהגה, וממשיך את הדיבור, לעולם התענוג**. כלומר שהוא ציווי לאדם, דבר הנהג ותהא ממשיך את דבר הדיבור שלך לעולם התענוג על ידי הדעת. וברגע שאדם חי עם הקב"ה הוא יצא מגלות לגאולה והוא גילה את הקב"ה בכל דבר.

כל הבעיה הוא שלא שמעת את הקב"ה בכל דבר

והנה הסר ח"ו מאחרי ד', ופנה אל אלקים אחרים, הרי סילק בדעתו השי"ת משם. ונקרא חלל, כי המקום הוא חלל וריק, מבלתי חיותו יתברך הממלא כל העולמות. וזהו שומר שבת מחללו, ואיך עושים זאת, אלא **שלא יהיה בבחינת חלל ח"ו**, שלא יהיה מקום ריק שלא מכניסים לשם את הקב"ה. רק שמו יתברך לראות כל הזמן מחיה וממלא הכל. אז, מוחלין לו. **כי מה שעיוות, כבר תיקן בהפכו**. כל הבעיה הייתה שלא שמעת את הקב"ה שכחת את אלופו של עולם, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז זדונות נעשית כזכיות, בעצם רק על ידי הכישלון מגיעים לראות את הקב"ה, וממילא אין אדם עומד על דבר הלכה אא"כ נכשל בה א"כ על ידי תשובה מאהבה זדונות נעשית כזכיות, וממילא אדם מגיע למסקנא שבעצם הוא לא יכול לבד ואם הוא כן עושה משהו זה הקב"ה ולא משהו אחר כלל.

אדם צריך להחליט מה הוא מחפש בשבת

אלא אדם צריך להחליט מה הוא מחפש בשבת, וברגע שיש לו את המודעות הוא יכול להתחבר לשבת. וזהו לך והודיעם, לשון דעת, על ידי המתנה טובה, שהוא השבת, שבבית גנזי. זה מעלה לך את המוטיבציה בכל דבר. הקב"ה תמיד מחכה לך ולא משנה באיזה מצב אתה נמצא, במקום הכי נמוך שיכול להיות גם שם ואתה מחיה את כולם, אז פתאום כשמגיע שבת אז מעורר אותך לחזור לשורש שלו. כי נודע מה שמבואר בזוהר, שהדעת גנוז בפומיה דמלכא. הקב"ה קבע את הדיבור בפה, וממילא צריכים לדבר בשבת דיבורי קודש ולא ח"ו דיבורי חול.

יש צדיקים שלא דברו בשבת רק לשון הקודש

כי על ידי הדבור יוכל להעלות ולהשיג תענוג הרוחני, והיו כאלו צדיקים שלא דברו בשבת רק לשון הקודש. באמצע השבוע יש לנו עבודה להשיג את הקב"ה אבל בשבת זה הרבה יותר קל להגיע לזה, על ידי שיהא לו דעת, והדעת הוא גנוז וצפון בהדבור. וזהו לדעת כי אני ד' מקדישכם, לבוא על ידי השבת לדעת הגדול.

יש אנשים שנדלקים רק בשבת חנוכה

ולכך אמרו כל המענג את השבת אדם שמחפש בשבת את שבת בעצמו ולא את הדגים ואת העיתונים, אז נותנין לו נחלה בלי מצרים. וברגע שאדם מגיע למקור של השבת שם מאתו לא תצא רע, ושם זה רק טוב ואין שם רע כלל, רק בהבנה ובהכרה שלך שם נמצא הרע ולא הטוב, וברגע שאדם מחבר את הנודע ללא נודע את הכרה לתת הכרה שם הוא מגיע לעולם התענוג הרוחני, שעל ידי התענוג הרוחני שיש לו מקדושת שבת שהוא הדעת, בא לעולם התענוג, שהוא עלמא דחירות, נמתקין הדינין בשרשן. יש אנשים פשוטים שרק בשבת מגיעים לזה, וכמו שהמאור עינים אומר פתילות ושמינים שאין מדליקין בשבת מדליקין בשבת חנוכה, שיש כאלו אנשים שבשבת פשוטה לא נדלקים להקב"ה אבל בשבת חנוכה הם נדלקים להקב"ה, ויש מצב של עמי הארץ שירא לשקר בשבת, ויש תלמידי חכמים שכל השבוע הם בחינת שבת ולא רק בשבת בעצמו, כי הם לא חיים את החיצוניות אלא הפנימיות וממילא הם בחינת שבת כל השבוע.

תלמיד חכם הוא בחינת שבת כל השבוע

והתלמידי חכמים, שיש להם הדעת תמיד בגדול המעלה, לכך נקרא שבת תמיד כנודע. אבל קדושת השבת נמשך לכל אחד להשיג הדעת, אפילו בששת ימי המעשה, עד שאמרו אפילו עם הארץ אימת שבת עליו, שירא לשקר בשבת. אבל תלמיד חכם שחי עם שבת כל השבוע הוא נקרא שבת. ולכן נותנין לו נחלה בלי מצרים למענג את השבת, כי הוא יוצא ממצרים, שהם מקום הדינים. כי מצרים נקרא מיצר ים, החכמה והאין נכנסו למיצר שאי אפשר להגיע לחכמה. אבל ברגע שאדם חי עם הקב"ה אז הוא מגיע אל נחלה שהוא בלי מצרים, עולם התענוג כאמור. וזה הענין להכין את עצמו לפני שבת כדי להגיע לעולם התענוג.

העיקר להעלות כל דבר מעל הארץ

שנאמר והרכבתוך על במתי ארץ, שהוא הגבהת הדעת למעלה. להעלות כל דבר מעל הארץ. והאכלתוך נחלת יעקב אביך, שהוא סוד הדעת. ומהו הדעת, כי פי ד' דיבר, כאמור לעיל, כשיש לו ידיעה ואמונה זו, שפי ד' דיבר בו.

כל השפעות שיש בשבת הוא ע"י הדעת של שבת

לכך כתיב בשבת עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, כי עליית שבת בשבתו, הוא על, פירוש, למעלה. מעולת התמיד מעליית שנעשה תמיד בימי החול. כמה שאדם עובד במשך ימי השבוע ככה הוא יגיע בשבת, מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת. כמה שאדם עובד לחפש את השבת בערב שבת ככה הוא יגיע אליו בשבת בעצמו, טועמיה חיים זכי, כי באמת, כל הדעת שיש לו בחול, הוא על ידי השפעות השבת בו' ימי החול כנודע. כל השפעות שיש לך בשבת הוא על ידי הדעת שיש בשבת.

בלא שבת לא היה לנו קיום בעולם הזה

ואילולי שבת, לא היו ישראל יכולין להיות בין העמים אפילו זמן מועט, עבור תגבורת הדינין שהיו מתגברין, כל היניקה של הגויים הוא מזה שלא שומרים את השבת, גם היניקה של כל אלו שמתעללים בך הוא בגלל שאתה לא חי עם עצמך, מחמת שלא היו יודעין ומשיגין הדעת הרחב, והיו עובדין כולם בקטנות הדעת, וברגע שיש קטנות הדעת ממילא יש דינים בעולם, שעל ידי זה היו באין דינין ח"ו.

ביקש רבי לעקור ט' באב שחל בשבת

וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל, ביקש רבי לעקור ט' באב שחל בשבת, כי כל מה שמחזיק את עצמינו בגלות זה השבת, א"כ אין מצב לצום בשבת, וגם תשעה באב הוא שורש הדינין והגלות, ושבת ממתיק הדינין, ועל ידי זה מתקרבת הגאולה. ולכן ביקש רבי לעקור התענית, כיון שנמתקו הדינין.

בשבת זוכים להרחבת הדעת

ועל כן אמר הכתוב וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא וגו', ודרשו רבותינו ז"ל שמש בשבת צדקה לעניים וכו'. כי שמש הוא אור הדעת הגנוז בפומיה דמלכא כאמור, דהיינו להתחבר לעצמך ולחבר את הנודע ללא נודע, ועל ידי השבת נתעלה זריחת השמש שהוא הדעת, ונמשך לכל אותן שהיו בקטנות ומיצר ים, שהן בבחינת עניים מן הדעת. וזהו וזרחה לכם יראי שמי. שהוא השער כאמור. על ידי היראה שמקודם, יזרח לכם אור הגנוז, שהוא השמש צדקה, שהוא צדקה לעניים, שהיו בבחינת עוני במדריגות קטנות, ובשבת זוכים לזה, שבאין להדעת הרחב, ויוצאין מן מיצר ודינין, ובאים ונתייחדין בעולם התענוג, ברגע שאדם חי עם הקב"ה מגיע לעולם התענוג שזה כגמל עלי אמו, כי אז אדם מרגיש שיש לו את המלך אתו כל הזמן ואז עוז וחדווה במקומו.

בשבת עושים יחוד מינה וביה

ונעשה יחוד היראה בעולם התענוג. יש מושג יחוד מינה וביה, בכל אדם יש הכרה ותת הכרה יש לו גוף ונפש יש נגלה ויש נסתר יש חלק שהוא חלק אלוקי ממעל ויש לעומת זאת הגוף, בשבת יש לאדם כוח להתייחד עם עצמו, וברגע שאדם מצליח להתחבר לעצמו אז **ומרפא בכנפיה**, וברגע שאדם מחובר לעצמו אז **כי על ידי שנמתקין הדינין בשרשן מגודל קדושת ותענוג שבת, שהוא עולם התענוג, באה רפואה. כמו שאמרו שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא, כי על ידי המתקת הדינים קרובה רפואה לבוא.**

כל הבעיות תלוי בהסתכלות שלך

ואמרו יכולה היא שתרחס, הוא גם כן ע"ז הענין, כי על ידי שבאו לעולם התענוג, יכולה היא שתרחס. משא"כ כשהן בקטנות הדעת ששם הדינים. יכול להיות שתי אנשים באותו מצב אחד שמח ואחד עצוב, אלא מאי זה לא קשור לבעיה אלא תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר, וברגע שאדם מחבר את הנודע ללא נודע ויודע שטוב לי כי עיניתי ואיזה טוב יש שם כי זה מביא אותי לחוקך, ושם יש את הרחמים וזה הטוב שיש שם, אבל כדי להגיע לכלל זה צריכים לשמור את השבת.

גם על ידי התורה אפשר לעשות מיתוק הדינים

ועוד עצה יש לשמור את התורה, וגם על ידי התורה, הוא מיתוק הדינים והרחבת הדעת, המקום הכי קרוב להקב"ה הוא על ידי התורה, כי אורייתא מחכמה נפקות, וחכמה מאין תמצא, א"כ המקום הכי קרוב לאין זה התורה, כמ"ש אני בינה ולי גבורה, שע"י התורה נתייחד מידת הגבורה לעולם הבינה, שהוא עולם התענוג, על ידי הדעת הנמשך מהתורה. אשר לכן בקבלת התורה, היה חירות ממלאך המוות ומשעבוד מלכיות.

בקבלת התורה חיברו את הנודע ללא נודע

ר' אשר היה אומר שכל ההבדל הוא האם אתה תקוע בנודע או שאתה חי ומלאה הארץ דעה את ד' ואתה יכול לחבר את הנודע ללא נודע, בקבלת התורה היה וכל העם רואים את הקולות דהיינו שחברו את הנודע ללא נודע, וממילא אז היה חירות ממלאך המוות ומשעבוד מלכיות, שהוא על ידי ריבוי הדעת כנ"ל, שהוא אור הגנוז בהתורה, כמו שכתבנו גנוז בפומיה דמלכא, שהיא דבורו של הבורא ברוך הוא כידוע.